

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön marczius 3^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' viszhang.

(Keleti elbeszélés.) (Végzet)

Negyedik dió.

Minthogy a' tündér leányka megtudván a' boszúra gerjedt hősnek szándékát, kedve kerekedék a' fiút megtréfálni.

Sziklaüregében felkeresé a' hangok visszaadóját, a' szavattyús Echót, neki régtől fogva édes sziveltjét. Miután ajtaján háromszori kopogást tön, nyájas illedelemmel meghajtván magát így szól vala a' hangok visszaadójához:

„Hangok leánya, szózatos Echo! jöttelek téged idvezelbi, 's egy kis barátságra kérní.“

„„Parancsolj velem szolgálóddal“ — szóllt magát mélyen meghajtva a' szózatos Echo.

A' tündér leányka lebecsájtkozék testével egy moh-pamlagra, 's csalogány-zengésű ajkaival illy panasza fakadt:

„Tudod szivelttem! hogy sokszor leszálok a' föld fijaihoz tündérlakomból, megkisértő a' kebleket, mellyek netalán felém dobognának: de nincs tündér a' léghazában, kinek bizodalmtát annyin csalnak-meg, mint enyimet. A' napokban egy libapásztorhoz bocsájtkozám, kit csendes viseleténél fogva andalgónak hittem; de az átkozott nagyon is mély andalgású vala, mert szüntelen aludt, mint a' téli medve, és restsége felülhaladá a' csigáét. Ó belém szeretett, 's én kimutatám neki az utat tündérlakomba; de a' ficzko dolgozni és izzadni nem akart: hitte, hogy mihelyt kezét lábakra szedi, 's fűz-sipjába fú, fűlnilei hangokat csalhat-ki rossz eszközéből — —“

„„S te őt nem büntetéd-meg asszonyom?“ — kérde a' hangok visszaadója.

„Sőt igen: kikaczagtam őt, 's versein elalvám. — De gondold, a' esigavér boszúra gerjedt irántam, 's megtelepedék bércezed alatt Himalaja ellenében, rágalmait felőlem a' hegynek irányzandó, hogy te azokat visszaechózd, 's így a' tér tartomány hallhassa gyalázatomat!”

„„Néma leszek.““

„Ah, te az nem lehetsz; hanem tudod mit, a' ficzkót megrétfáljuk; hulljon a' gyalázat ön fejére!”

„„Ön fejére.““ — viszonzá a' hangok visszaadója.

És a' két tündér megölelvén egymást, elvála; a' tündér leányka magos léghazájába szált; a' szózatot echo pedig moh-pamlagán ülve maradt, váró Ignác Bramin hangjaira.

És Ignác Bramin elkezdé rágalmait. És a' rágalomszavak echóztak; de ó csuda! mind a' kik hallák, ellenállhatlan nevetésre fakadtanak; mert echo szavai nem a' tündér leány, hanem a' libapásztor gyalázatját zengedezék.

Ignác Bramin pedig bámul vala, mint a' hegedűs, kinek hurjai distonálnak; és a' tündér országban, 's a' földi tartományokban egyetemes kacaj támadott.

És a' kacaj a' libapásztor rovására történt.

És ez vala a' negyedik keserű dió, melybe Ignác Bramin harap vala.

Végső dió.

Szégyenkedve oda hagyá a' libapásztor az echót is, vissza megy vala libájihoz: de a' libák immár felnőttek, 's mig mesterök idejének szebb részét elviszhangozá, ők okosabbak lettek; mert repülni és gágogni tanultak, 's ki előbb mesterök vala, attól többé nem tanulhatának.

És Ignác Bramin nagy sok szomorúságot érte; megátkozá a' tündérleányt, mint mind ezeknek okát, és a' régi csipkebokor alá üle, 's bújában — ismét elaludt.

És álma azóta tartósabb és nyugodtabb.

Mert a' tündérleány látván, hogy e' hőssel semmire sem megy, átkát neki visszaadá, és tuskóvá átkozá. És a' tündér leány átka foganatosb lön, mint Ignác Braminéé; mert Ignác Bramin valóban tuskó maradt.

És ez vala a' végső dió, melybe a' libapásztor harap vala.

N Á R I A V Ö L G Y I.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kriváni ut.

Azon hegysorból, melly Liptó vármegyét minden oldalról körül-övezi, büszke pompában emelkedik-fel a' Kriván. Mint királyja a' többieknek, áll ez komoly dicsőségében az éjszaki megyehatáron, 's Liptót Galliczia és Szepes egy részétől elkülönzi. A' köri nép nem akarva is ebben leli-fel a' nagyról képzetét; az utazó bámulva közelit feléje: a' természet-buvár 's kedvelő egy fentebbi vágyat sejt keblében, addig meg nem győzhető, míg azon eltökéléshez nem simul, hogy a' büszke tetőnek urává, 's ott részesévé lehessen annak, mi egyedül a' léleké.

„Szent eltökélés szép viszhangokat szül rokon keblekben: de a' körülmények váratlan megváltozása, visszaborzasztó 's halált lehelő elbeszélések, hányszor meg nem semmitik a' kitűzött czélt? — szól-lék én némelly barátim körében éppen akkor, midőn D. ur betoppan hozzánk, és sejtve a' tervezetet „bizony barátom — úgy mond — eltökéléssel szükségkép egybe is kell olvasztani ép testet 's jelesül egészséges tüdőt, hogy vérköpés ne következze! Sőt — folytatá — én hiteles elbeszélés szerint hiszem, hogy életveszély lehetősége nélkül a' Kriváncsupra fel sem is juthatni, mert — borzadok, ha képzelem — egy szikláról másikra érhetés végett, néhány száz ölnyi mély pokolüregeket kell átugrálni, 's egy kis megesuszamlás halált hozó!“

Ámbár ezen ellenzet részint alaptalan nem volt, mi, egészségünk rovására, 's főkép azoknak példájokra, kik tudtunkra már e' magos pályát megfutották, zajgó ingerünknek szót fogadtunk, 's lelkesülten tökélettük-el, hogy a' Kriván megmászását létesítésbe hozzuk. Minden kebel örömmérzésben merengett, a' hogyan felmenésről többé nem, csak arról volt szó, mikor induljunk meg?

A' mult 1835-dik év sz. Mihály hava 23-kán L. Szent-Miklós mezővárosban nyolczan öszveseregeltünk, 's ellátva a' koei ládáját többek közt jó liptói turóval (brimza) örömjajongva utnak indul-tunk.

Azon boldogító kéj, melly még csak reménybe van beringatva, de mellyet bizonynyal létesülendőnek tart az ember, előre hathatósan szállja-meg a' szívet, sőt azt fellengezteti is gyakran. Így valánk mi! Előre is fenten buzogván azért, mit még csak tapasztalandók valánk, utunk czélja felől kérdezőinknek édes büszkeséggel felelgetők, hogy: a' Krivánra megyünk! — Az idő derült volt; Liptó ege illy tiszta képpel sz. Mihály havában nekem még nem mosolygott! — mert ki nem tudja, hogy nálunk ez idő tájban a' havasokon gyakran

hófelhők szoktak hömpölyögni, melyek a' megye szelidebb egére is be-be csapnak? Most felhőt látni sem lehetett; most a' magyar Siberia Egyptussal látszott kezet fogni.

Öt óráig tartott vig kocsizásunk után alkonyatkor Vihodnára értünk. Ezen helység, mely a' Kriván lábától két órányira fekszik, a' m. k. kamara birtoka. Itt kellett lovakat váltanunk, itt tulajdon kocsink megkímélése végett, a' Kriván lábáig, erős szekeret felbérlelnünk.

De mielőtt még erről aggodásunk következését láthattuk volna, a' nap is lehanyatlott Turócz hegyei közé, 's már szerény gond kezdé elüzni arczaink vigságát azon kétkedésünk miatt: ha valljon fog-e valaki találkozni velünk még azon estvén a' távul setétlő erdőbe szekerezendő? valljon kedves célunk szerint fogunk-e éjezhetni a' Kriván 's csillagos ég alatt, hogy ott a' természet, gyönyörű templomát éji homályban is dicsőíthetnők? —

Megjelen azonban egy tót paraszt — Michalkó Janó — vakmerőbb a' légynél. Kérdőre vonatik, ha még azon estvén magát köcsisul ajánlaná-e? — „Én — úgy mond — bizony setétben lovaimat semmiért sem fogom-be“! — 's a' jámbor, hihető próbakérdésünk által megbántatva, olly cifra szókra fakadt, 's úgy küzdött öneszméletével, hogy P. barátom jónak vélte állítását igazolni, 's őt szép szókkal csak hamar megengesztelni. E' közben mások is értesítének minket a' felől, hogy az erdőbe 's egyszersmind a' Kriván lábához vivő út nagyon töretlen, hol a' setét éjben szekerezés éppen nem volna tanácsos. Mire nézve, mert kedves tervünk füstbement, elég nehezünkre esett Vihodnán meghálásunkat elhatározni.

„S mit kívánna kend — kérdők tovább a' boszús parasztot — a' Kriván lábához kiszekerezés díjjául, de a' minek éjfélutáni két óraker kellene megtörténni?“ — A' felelettel János nem hirtelenkedett, ne hogy bakot löjjön; kezeit derékövébe *) furja, 's fejét a' földnek szögezve, úgy látszott, mintha az egyszeregyes táblával vesződnék; azonban — serényebben mint ló, melynek orrát rudvég kocintja-meg, felcsapja fejét, 's két órányi szekerezésért (ki hitte volna?) huszonöt forintot kér. — Ki tudná előszámlálni azon rövid,

*) A' deréköv (opasok), mely vastag ökör-bőrből készittetik, tót parasztjainknak valamint zsebül, úgy csinöltözetül is szolgál. Ha a' gyerkőcze legényedni kezd, első fényes kívánata a' deréköv. Minél szélesebbre, rézcsatokkal 's gombokkal kiczifrázottabbra tehet szert, öröme annál nagyobb. Láthatni gyakran másfél arasznyi szélest is. Ebben tartja bicskáját, pipáját, 's ha van, pénzét: télen 's nyáron ebben dolgozik, imádkozik, tánczol 's a' t. — szóval: neki a' deréköv az, mi egy somogyi parasztnak a' tarisznya.

de súlyos hatású szép szókat, melyeket magyarul is mondtunk, csak hogy mohó kívánságát homályba, eszét pedig világosságba hozzassuk! Mind hiába! 's mielőtt én tótnyelvi tudományomat ezen tekintetben egészen kimerithettem volna, Janónk a' dolgot tréfának nem veszi, 's ajtót rántva futásnak ered, és fut, mint csak lehet; árkot ugrik, át az utszán, míg nem házára ismer; istállójába szökik, 's ijedtsége végfohászat barmai közt leheli-ki.

Mi nem tudtuk, ne vessünk-e a' dolgon, vagy boszongodjunk! P. barátom nem helyeslé a' pattogó lángot, melylyel szegény Janót megpörköltük, 's rezzentettük; mert — ugymond — még azt nyerhettük vele, hogy szekeres nélkül maradunk! 's csak most halálam, hogy Vihodnának legbirtokosabb parasztjával foly kellemetlen viszonyunk. Négy viczkándi ló, ugyan annyi fényes szőrű ökör, 's öt darab jól tejelő tehén, némi elsőbbséget 's tekintetet szereznek Janó gazdának a' helységben. Ő minden tudatlansága mellett is jól tudja azt, mennyi befolyása van a' község dolgaiba. A' bíró házában többnyire ő a' nyertes, ámbár nála nem ész 's belátás, hanem egy fejbiczentés vagy hajlás határoz dolgot. Kívánságban mohónak tartatik. Ezen tekintetekenél fogva barátim! nem tarthatunk-e méltán attól, hogy Janóval viszonyunk közhirré válik, 's ez a' megsértetett nem birhatja-e arra a' többieket, hogy be ne fogjanak?

Mig vig szerepünk lefolyt, 's azt kellett volna tovább rostálgatnók, az idő sebes szárnyakon haladt, 's már esti kilenczet ütött az óra. Félre az enyelgéssel — mondtam én — szóljunk a' falu bírájával, gondoskodjék az lovakról! — 's azonnal magam, M. urral együtt, lakáshoz indulék.

Egy ismeretlen faluban a' bíróházat vezető nélkül meglelni annyit tesz, mint kaloda után járni. Most setétes is volt; — a' kalodát azonban végre megpillantám. 'S ismét új fatalitás. „Itthon-e a' bíró gazda“? kérdésemre — nincs biz az-zal felelt egy a' kályha mellett libegő öreg anyó. Ha a' bíró — gondolám — illy időtájban hon nincs, kétségkívül a' koresmán iszik! 's hogy e' felől megvalósodjunk, a' legelső vendégfogadót kelle felkeresnünk; 's ime gondolatomat ki meri előitélettel bélyegezni? — a' kisebb vendégszobában egyedül iszik bíró uram, egy leaggott és száraztestű ősz; hajfűrtjei meggörbedt vállain csüggének; szemeinek világába jó szív, de egész képvonásaiba bizatlanság látszott fészkelni; pálczája yolt, melyet két marokkal tartott. A' jó öreg 'csendes elmével kihallgat minket, de kívánságunkon hidegen vesz részt mind addig, míg számára fél itsze pálinkát nem parancsolánk. Most pillanatja kedvet, mozdulatja ifjú-

ságot tükrözött, 's nemcsak süvegelni kezdé jóttevőit, de csekély fizetésért tulajdon szekérét 's lovait is odaajánlotta.

Ez alatt szállásunkon maradt utibarátnk olly vezetőt fogadának, ki már a' Kriván-csúpra vivő uttal ismeretes; mi pedig a' bíróval dolgot végezve, körükbe nyíltképpel sieténk vissza, 's kedves hírünk minden aggodást és kétséget szétoszlatott.

(Folytatás következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Szembetegség az orosz táborban. Illy czím alatt adott-ki egy kis könyvecskét Varsóban Tsertükín nevű orosz orvos, 's könyvében e' betegségnek iszonyú rajzát adja. — „A' ragadványos szemgyulladás a' különféle nemzetek hadseregei között — mond ő — 1800. óta ismeretes, 's akkor azt hívék, mintha a' franczia sereg hozta volna be e' betegséget Egyiptusból; de a' betegség önmagától is támadhat, 's ragadványos csak azután lehet. Így dühösködött néhány évig Belgiumban, hol Jungken orvos bizonyossága szerint utóbbi években 4.000 katona vakult-meg egészen, 10.000 pedig félszeművé csunkult. A' Varsóban tartzkodó orosz sereg 1818-ban lepetett-meg legelőszér e' ragadványos szemgyulladástól, úgy hogy ezen évi július 1-jétől egész 1812-ki october 21-kéig 1106 betegedett-meg; 1833-ban a' betegség újra mutatkozott, de nem volt veszedelmes; apriltól kezdve egész augusztus 15-kéig 934 lett beteg, 's ezek közül csak 10 vakult-meg. 1834-ben a' munkálkodó seregben 8.000 szembeteg volt, kik közül 35 vakult-meg 's csak igen kis szám lön félszeművé. Innen kezdve a' nélkül, hogy egészen elmúlt volna, jó formán csendesen viselé magát e' betegség egészen mult évi februárig, midőn újra kiütött. 1834-ben ezen ragadványos szemgyulladás könyezéssel kezdődött, néha genyfolyással is (blennorrhoea, ophthalm. purulenta), még pedig itt ott olly dülhel, hogy 24 sőt 12 óra alatt a' szemoda volt.“

K Ü L Ö N F É L E.

Felelet 's általános észrevételek Frankenburg Adolf urnak a' mult évi Regelő 83. 84. és 85-dik száma alatt írt: Somogyi képek című munkájára. *(Végzet.)*

Marczali táncmulatság. — „Leányok! mort de ma vie! leányok! mint a' majusi napa' havasok ormain; mintegy kifakadó barackkvirág 'sa't. tün-tek, tánczoltak, repültek előttünk! Így kezdi Fr. ur rajzát. — Mind ilyen a' somogyi leány! sugá' utóbb barátjának fülébe, kinek e' kérdésére: miért hozá még is az 5-dik megyéből hölgyét — okul adá: „Nemzetiséghez tartozik szebbnek látni, mi távolabbról jön.“ — Már inkább mondotta volna: szemünk gyengességének tarthatni, szebbnek látni, mi távolabbról jön. — Mintha bizony ez a' nemzetiséghez tartoznék! — Zürzavaros rajzában, úgy látszik, megfejtkezett Fr. ur a' logikai összevető egybefüggés-ről (nexus combinativus), midőn egyszerre a' kalmárra tér beszédjében, kit hasonloul vádol, hogy nem a' pesti három kegyistennéknél kiszabott áron adá Fr. urnak táncmulatsági kesztyűjít; — holott jól tudja, hogy homokos utakon egy szegény somogyi izraelita kereskedőnek minő drága fuvarat kell fizetni. — Mint

kitetszik iratából 's mint magam is hallottam, itt katonai táncmulatság volt. — Jaj a' szegény új teremnek! ezen Fr. ur semmi becsületet nem hagyott; — jaj a' hangászatnak, melyet fülsértő macskázásnak nevez — 's édesen gondol Straussra, midőn állítja: „hogy ha a) Regélő író társa, és b) gombai birtokos nem volna, Strauss szeretne lenni.“ — Ezen utóbbiakra nézve megjegyzem: a) Ha ő valójában a' Regélőnek író társa, csudálom, hogy így nem jelennek meg ezen lapok: „szerkeszteti Róthkrepf és társa.“ — Ezen utósó szócska talán mind eddig a' szedőnek gondatlansága miatt maradt-e? — De hogy Fr. ur gombai birtokos volna, ez kérdés; kár, hogy egy csekély birtokoskának ideigleni haszonbérője többnek gondolja magát, mint más tartja! — Mi pedig a' táncmulatsági gúnyt illeti: igaz ugyan, hogy sem a' pozsoni conventi táncmulatságot, sem a' pesti vagy bécsi redutokat képzelni ebben nem lehet: mindazáltal meggondolhatná Fr. ur, milly szerencse, hogy M. városkában illy egyszerű mulatság is történhetik, 's milly bájtéljes akkor, midőn mellékes gáncsoktól eltérve a' természet ölében szemlélhetjük barátink 's társainknak vigalmait. — De ha már olly finyás izlésű Fr. ur, kár, hogy inkább a' kaposvári KK. és Rk-nek 's más egyes jótékony czélok táncmulatságaira nem hagyja azon fáradságot, melyet Marczali szűk teremében pazérol. — Reménylem, nem fogná fekete színnel festegetni megyénk mulatságait, nem emlegetné a' híres Strauss hangműveit, melyekhez hasonlókat nem egyszer hallhatna; nem gunyolná madárkalitka formájú orchestrumainkat, midőn elbájolva megyénk téres teremében, 's elragadtatva a' hangászi tökélyek zengzeteitől, nem tudná, szemeinek vagy füleinek kedvezzen-e inkább? — Nem rostálgatná végre szépeinket, kiknek báj-ajkaikról a' finomabb műveltség 's nyájas vídamság jeleit szemlélné mosolygva egyesülve lenni. Ugy hiszem, nem emlegetné gondolatlan kifejezéssel a' bécsi serházat, azon bogár szemű Krisztina kisasszonyt, kit más szobaleánynak nevez, azon kedves lényt, ki Fr. urnak első látásra is nyakába borult. — Azonban de gustibus non est disputandum.

Más helyen ismét következtetlenséget árul-el, midőn kedves szülő-földjét dicséri, Marczali igéző táját ellenben lealázza: holott ez az aestheticus gustusnak inkább megfelel, melyen a' vándor szemek is örömmel legelhetnek, midőn a' természet játékát elmerülve gyönyörökben szemlélik. — Még azon hibája Fr. urnak megengedhető volna, hogy a' hangászat ellen kifogást tesz, mert ennek megítélésére a' hangászati hallás (musikalisches Gehör) szükséges: de midőn a' természetet is kigunyolja, ez ellen kemény indulatot mutat.

El nem hallgathatom továbbá azon rágalom-szülte mondatát, mely által Somogy előhaladása ellen örömgunyynyal kaczag a' jó izlés elveire nézve; midőn Marczali vendégszobájában az urat inassal, az adóst hitelezővel 'sa't. zajos egyességben ülni állítja. — Ezen állítás ellen ismét kikelek, 's bár e' mulatságban jelen nem voltam; mindazáltal bátran gyanitom, hogy Fr. ur ismét rossz helyen kereskedett, 's igen kevéssé ismeri Somogy individuumait, még is fondorkodó nyilaival lövöldözi. Becsülöm én a' kritikát, mint egy erős talpkövet a' nemzeti csinosodásnak; de a' tollrágók hamis koholásának mindenkor szívemből ellensége voltam. — Említi azt is, hogy a' szakácsnék, 's más konyhaszemélyek tömegéről uraságának minden ebédjét leszagolhatta. Valóban szép tulajdonság! én mindazáltal megvallo, a' finom szaglást inkább másban, mint kritikusan szoktam megasztalni.

De mit lehet attól várni, ki csakhogy az ujság-lapokat töltvén hamis irataival a' közönséget untassa, még a' trombitások heszédire is kitarja füleit. Sa-

pianti pauca. Végre megjegyzem: legszerencsétlenebb ember, ki mások alacsonyításában keresi érdemét. — Megesnek a' szépneműek! ha illyek, határoznák műveltségi állás-pontját!

II. J. Noszlopi NOSZLOPY ANTAL
somogyi fi.

Jegyzet. Minden részrehajlás és bal magyarázat elmellőzésére közöljük e' czikkelyt, mennyiben az közölhető. Tollviták azonban kilevén zárva lapjainkból, minden további replicától megkíméltetni kérünk.

A' szerk.

Monda a' Zsidóknak Algierba jöttök felől. — Számosak az algieri tartományokban a' Zsidók. — Alkalmasint akkor vetődtek ők Afrikába, midőn Vespasian császár országukat szétadta. Az Algierban levők mindazáltal idejöttök felől különös, 's nevetséges mondát regélnek, melyet azonban ők kivivott igazság gyanánt hisznek. Következő a' monda. „Mig a' muselmanok spanyol hont bírták — így szólnak ők — szabad vala nekünk is közttek laknunk, kereskedést űznünk, és szent religiónkat gyakorolnunk; de midőn azok a' keresztények által ezen szép honból elűzettek, megengedtetett ugyan egy ideig, hogy szokott életmódunkat folytathassuk, de nem sokára gazdagságunk, melyet fáradságosan szerzünk, fölingerlé a' keresztények pénzsomójukat, 's ők kegyetlenül kinzának minket. — 1390. eszt, Simon Ben-Sima, a' nagy Rabbi, fogságba vettetett 60 előkelő Zsidóval együtt. Ezen tett után még sokkal többet kelle tünnünk, mint az előtt. Parancs jött végre, hogy a' Rabbi 's fogoly társai öletteszenek-meg. Már minden készen vala, de az ég csudásan szabadítá-meg őket. — Közelgett a' végóra. Simon szerencsétlen fogoly társai kétségbeesve jajgattak; de ő nyugodt 's bátor szívvvel veté magát a' kegyetlen végzés alá. Es ime! egyszerre szemei szikráztak, képe lángba borult, fény övezte körül homlokát; — egy széndarabot ragad kezébe, ezzel egy hajót rajzol a' falra, és siró társaihoz fordulva így szólt hozzájuk: „„Ki az Isten mindenhatóságában hisz, tegye velem együtt ujját ezen hajóra.““ — Mindnyájan így tettek, 's azon pillanatban a' rajzolt hajó valóságossá változott, 's megindulván a' lakosok bánéskodása közt Sevilla utzáin keresztül egyenest a' tengerbe vivé őket. — A' csudahajó Algier, a' Muhamedánusoktól lakott város, előtt állott-meg. — Mintán ezek a' Zsidóktul megtudták, mi csudálatos módon szabadultak-ki a' keresztények kegyetlenségök alól, a' Melianában lakó Marabuthoz folyamodtak, tanácsot kérve, befogadják-e a' jövevényeket. Ez azt javaslá, fogadnák-be őket, 's így engedelmet nyertek a' partra szállni, sőt a' lakosok főpapjaikkal 's tisztjeikkel mentek fogadásnkra. Itt visszanyerék mind azon szabadságokat, melyeket spanyol országban bírtak, sőt még a' szeszés italok, 's bor készítése is meg engedteték nekik. A' szerződés pergameura íratott-le, 's mai napig őriztetik az algieri Rabbiktól.

HOROGI.

Komolyrejtvény.

Ezüst hullám folydogál-le
A' zuhogó patakról,
Hogyha belé tekinthetek
Magos vándor pályámról.

A' szerelmes és a' költő
Kedvel engem mind a' kettő,
Varázs erőm' még senki
Eddig nem találta-ki.
FERGER Ign. Váczirol.

Előbbi rejtvény: 1) Tánecz 'sa't. — 2) Bér 'sa't.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.